

Homília na svätej omši pri príležitosti púte k svätej Filoméne, Spišské Podhradie, 11.8. 2026

Drahí bratia a sestry, milí ctitelia svätej Filomény, som veľmi rád, že dnes môžeme byť spolu práve tu, v Spišskom Podhradí, a sláviť svätú omšu na záver novény k svätej Filoméne. Keď som premýšľal nad dnešným evanjeliom o desiatich pannách, ktoré čakali na príchod ženícha, napadlo mi, že tento príbeh je síce starý takmer dvetisíc rokov, ale problém, ktorý v ňom Ježiš opisuje, poznáme veľmi dobre aj dnes. Len namiesto olejových lúč máme vo vreckách mobilné telefóny.

Neviem, či sa vám to už niekedy stalo, ale mne určite áno. Ráno odídete z domu, máte pred sebou celý deň, vytiahnete mobil, pozriete sa na displej a tam svieti päť percent batérie. V tej chvíli sa človek začne správať úplne inak. Zrazu nepotrebuje taký jasný displej, prestane pozeráť videá, radšej nikomu nevolá a každé jedno percento batérie začne chrániť, akoby išlo o posledné zásoby na opustenom ostrove. A úplne najhoršie je, keď si človek uvedomí, že nabíjačku nechal doma. Vtedy už veľmi dobre vieme, že mobil síce máme, vyzerá krásne, všetko v ňom funguje, ale dlho nám to nevydrží, pretože jednoducho nemá z čoho čerpať energiu.

Keď som si čítal dnešné evanjelium, povedal som si, že tých desať dievčat riešilo vlastne veľmi podobný problém. Samozrejme, nemali mobilné telefóny ani nabíjačky, ale mali lampy a potrebovali olej. Je pritom zaujímavé, že všetkých desať malo lampu, všetkých desať čakalo na ženícha a dokonca všetkých desať zaspalo. Ježiš teda nerozdeľuje ľudí na dokonalých, ktorí nikdy neurobia chybu, a na tých ostatných, ktorí všetko pokazia. Rozdiel bol niekde inde. Keď prišla rozhodujúca chvíľa, jedny mali z čoho svietiť a druhé zistili, že ich zásoba nestačí.

A práve tu sa dnešné evanjelium začína veľmi konkrétne týkať každého z nás, pretože aj naša duša má svoju „batériu“. My sa dnes veľmi starostlivo pozeráme na to, aby bolo nabité všetko okolo nás. Nabíjame mobil, hodinky, slúchadlá, tablet, niekto už aj auto. Lenže možno by bolo dobré občas sa zastaviť a položiť si trochu nezvyčajnú otázku: **Koľko percent má dnes moja duša?**

Navonok totiž môže všetko fungovať úplne bez problémov. Ráno vstanem, idem do práce, starám sa o rodinu, vybavujem povinnosti, telefonujem, usmievam sa na ľudí a v nedeľu prídem do kostola. Ježiš sa však dnes nepýta iba na lampu, ale pýta sa, či je v nej olej, pretože človek môže mať krásnu lampu a pritom už dávno nesvietiť. Môžeme mať všetko navonok v poriadku a predsa cítiť, že vo vnútri nám dochádza sila, pokoj, nádej, radosť alebo dôvera v Boha.

A práve tu ma veľmi oslovuje svätá Filoména. O jej historickom živote nepoznáme všetky podrobnosti a mnohé príbehy, ktoré sa s ňou počas stáročí spájali, patria skôr k tradícii jej úcty. Jedno však zostáva veľmi silné: Cirkev ju po celé generácie vnímala ako mladú mučenicu, ako svedectvo vernosti Kristovi. A mňa na nej oslovuje práve spojenie mladosti a odvahy, pretože niekedy máme pocit, že na hlboký vzťah s Bohom musí človek najskôr dozrieť, veľa toho zažiť a možno trochu zostarnúť. Filoména nám

pripomína, že **na veľkú lásku k Bohu nemusíme byť starí**, pretože aj mladé srdce môže byť naplnené Bohom natoľko, že dokáže zostať verné, keď príde skúška.

Vernosť Bohu sa totiž nemeria vekom ani veľkými slovami, ale srdcom, ktoré dokáže povedať: „**Pane, patrím Ti.**“ A dokáže to povedať nielen vtedy, keď je všetko jednoduché, ale aj vtedy, keď to niečo stojí. Práve toto je podľa mňa ten olej, o ktorom dnes hovorí evanjelium. Je to vnútorný vzťah s Bohom, ktorý sa nedá vyrobiť za päť minút, keď už prichádza problém, ale vytvára sa postupne, deň za dňom, kvapka po kvapke.

V evanjeliu je pritom jedna chvíľa, ktorá môže na prvé počutie pôsobiť trochu zvláštne. Keď nerozumným pannám začne dochádzať olej, povedia tým múdrym: „Dajte nám zo svojho oleja.“ A ony im ho nedajú. Človek si pri tom možno povie, že na tie múdre panny to nie je práve najkrajšie vysvedčenie z kresťanskej lásky. Veď keby sme boli na hodine náboženstva, asi by sme povedali, že sa treba podeliť. Ježiš však nehovorí o sebecke, ale ukazuje nám, že v živote existujú veci, ktoré sa jednoducho požičať nedajú.

Ja vám môžem požičať knihu, peniaze, auto a v núdzi vám veľmi rád požičiam aj nabíjačku, ale nemôžem vám požičať svoj vzťah s Bohom. Mama nemôže veriť namiesto svojho syna, manželka nemôže milovať Boha namiesto svojho manžela, starí rodičia nemôžu odovzdať vnúčatám hotovú vieru zabalenú ako darček a ani kňaz nemôže mať osobný vzťah s Kristom namiesto ľudí, ktorí mu boli zverení. Dokonca ani svätá Filoména nám nemôže požičať svoju vieru. Môže sa za nás prihovárať, môže nás povzbudzovať a svojím svedectvom nám ukazovať cestu, ale moje osobné „**Pane, patrím Ti**“ musím nakoniec vysloviť ja sám.

Možno práve preto by sme dnes nemali od svätej Filomény počuť predovšetkým výzvu: „Pozrite sa na mňa, aká som bola silná.“ Oveľa krajšie by bolo počuť: „**Pozrite sa, čo dokáže Boh v človeku, ktorý mu dá svoje srdce.**“ Pretože kresťanská odvaha nevyrastá z toho, že sme mimoriadne silní ľudia, ale z toho, že vieme, komu sme uverili a komu patríme.

Potom však v Ježišovom podobenstve príde jedna veľmi krásna a zároveň vážna veta: „**O polnoci sa strhol krik: Ženích prichádza, vyjdite mu v ústrety!**“ Páči sa mi, že Ježiš hovorí práve o polnoci, pretože polnoc je chvíľa, keď je tma, a každý človek vo svojom živote niekedy zažije svoju polnoc. Nemusí ísť hneď o veľkú tragédiu. Niekedy príde telefonát, ktorý sme nechceli dostať, inokedy choroba, konflikt v rodine, sklamanie z človeka, ktorému sme dôverovali, samota, pokušenie, neistota alebo obyčajný strach z toho, čo bude zajtra. Niekedy je našou polnocou chvíľa, keď sa musíme rozhodnúť medzi tým, čo je pohodlné, a tým, o čom vo svedomí vieme, že je správne.

A práve vtedy sa ukáže, čo máme v lampe. Vtedy nestačí povedať, že som kedysi veril, kedysi sa modlil alebo kedysi mal pekný vzťah s Bohom, pretože svetlo potrebujem práve teraz. Olej sa však nenalieva do lampy až o polnoci. Olej sa zhromažďuje počas obyčajných dní, keď sa zdanlivo nič mimoriadne nedeje. Jedna krátka ranná modlitba, chvíľa ticha pred Bohom, Eucharistia, dobrá svätá spoveď, otvorenie Svätého písma, odpustenie človeku, ktorému sa nám odpúšťa veľmi ťažko, dobrý skutok, o ktorom

nikto nevie, alebo rozhodnutie zostať verný svojmu svedomiu aj vtedy, keď sa nikto nepozera – toto všetko sú malé kvapky oleja, ktoré možno nevyzerajú veľkolepo, ale postupne naplňajú lampu nášho života.

Preto by som vám dnes na tejto púti nechcel dať desať predsavzatí ani desať úloh na cestu domov. Chcel by som vám dať iba jednu otázku, ktorú si môžete zapamätať veľmi ľahko. Keď dnes večer alebo zajtra ráno vezmete do ruky mobil a automaticky sa pozriete, koľko percent vám zostáva, skúste si spomenúť na dnešné evanjelium a položte si otázku: „**A koľko percent má dnes moja duša?**“

Možno niekto cíti, že je na osemdesiatich percentách a prežíva krásne obdobie blízkosti s Bohom. Niekto možno povie, že je na tridsiatich a cíti únavu. A možno niekto prišiel dnes do Spišského Podhradia s pocitom, že duchovne funguje už iba na troch percentách. Ak je tu niekto taký, mám pre neho dobrú správu: **prišli ste na správne miesto, pretože sme pri Kristovi, ktorý dokáže znovu naplniť aj lampu, o ktorej sme si mysleli, že už definitívne zhasína.** On sa neunaví dávať nám svoju milosť, svoje odpustenie, svoje svetlo a nový začiatok.

A preto dnes prosme aj svätú Filoménu, aby nám vyprosovala srdce, ktoré zostáva mladé bez ohľadu na dátum narodenia. Srdce, ktoré je radostné, odvážne a naplnené Bohom, pretože vie povedať: „**Pane, patrím Ti.**“ Prosme ju, aby sme svoj život neprežili iba s peknou lampou v rukách, ale aby sme mali vždy aj dostatok oleja, aby sme mali z čoho svietiť sebe aj ľuďom okolo nás. **Svätá Filoména, oroduj za nás. Amen.**